

Vajon tudják-e az emberek,
hogy hányféle víz van?
A halak a mélyben, a békalencse a víz tetején
úszik, mindegyik más világ...
Ezért más a színük,
más és más árnyalat.

Gyöngyöket gyűjtök az úton.
Csodálatos erdőben élek:
lelkem húrjaira dobott hangjegyekben.
Vékony sugárban hóra hulló vízcseppek bensejében élek,
a földet borító hajnali harmatban alvó kankalinok között.
A múlt és a jövő térképén élek.

Már nem tudom, milyen volt tegnap a szemem színe.
De hogy mit látott tegnap,
tudják ujjaim:
amit láttak, beleremeg a kéz,
mintha bükkfa törzsét érintenéd.
Ó, csodálatos világban élek, melyet elfújnak a szelek.

8 ITT A TAVASZ...

Kiásod a homokos parton szundikáló tavaszt
Te így díszíted hajad, nevensz
mint vízgyűrűk, olyan az égen szétfutó nevetés habja
a tenger sötétzöld napos oldalát csendesen napoztatja

Kezedet kezembe
eldobott kavicsodat egembe, ó!
az ég peremén ma végigfut a tűzsirom árnya

kezünkben kinyíló bimbók
a látóhatár közepén
sugarakat szóró, körben forgó aransárga nap
a tónál is ott vagyunk, a fáknál is ott vagyunk
a tisztáson a fák közül beáramló nap fényénél is ott vagyunk
a beáramló nap fényénél táncoló alakunk árnyképe
és mi

Új széltől az ajtó kitárul
a zöld árnyék és mi és a minket hívó sok-sok kéz
véletlen az út a puha föld csupaszságán
a forrásban felcsillan kezed
És szempillánk alatt lenn megmártózik
csendesen érni kezd a tenger és gyümölcse

(Fordította: Vihar Judit)